METİN CELÂL

konformist

ŞİİRLER

KORSAN

ŞİİRLER konformist METİN CELÂL

KORSAN

KORSAN - 26
ŞİİR- 18

Konformist
Metin Celâl

© **Metin Celâl ve Korsan**
Bu kitabın tüm yayın hakları KORSAN YAYIN'a aittir.

Kapak Tasarımı:
Murat Savaşkan

Dizgi:
Arba Dizgievi

Baskı:
Kardeşler Matbaası, 520 69 57

Birinci Basım: Ekim, 1993

ISBN 975-7417-18-1

KORSAN YAYIN
Ankara Cad., Konak Han, 43/3
Cağaloğlu/İstanbul
Tel: 527 98 78 Fax: 526 96 87

Korsan, bir Sombahar Yayıncılık kuruluşudur.

KONFORMİST

METİN CELÂL

konformist

sanki her şey önceden yaşanmıştı
daha geçmeden biliyorduk bu yolları
söylenecek tüm sözler zaten yazılmıştı
soğuyan cesetlerimiz mutsuz olacaktı

küçük hayat parçaları ve önemsiz ayrıntılar
bilgimiz dahilindeydi
ama hiçbir şeyi değiştiremezdik
bu hayat böyle bitecekti

her kâbus sonrası, sakinleşmeyi beklerken
tek bir cümle vardı sarılacağımız
"Ateş yiyen çocuklar
yirmisine varmadan ölürler"

Haziran 1990

“hep aynı şey, aynı şey, aynı”

persona non grata

henüz alışmıştık başkalarına göre olmaya
silmişti zaman tüm izleri
ağır bir kadife gibi örtmüştü bizi
öldürdüm içimdeki çocuğu
o belirsiz, uğultuyla akan nehiri

önce sorguladım kendimi
yargıladım hiçbir şey dinlemeden
körpeliği ve ıssızlığı saçlarıyla dağılan
ve her sözcüğü küf kokan o dulu

oysa yeterdi lacivert gözler delinmeye
sevilirdi acele aşklar satan kadınlar
kolaydı yürek daralmalarını önlemek
kaygıyla sayılırken günler
sadece tasarlandığı gibi yaşamak

bilmeden intihar edenleri nereye gömdüklerini
ölümü kalbimde altın izleriyle beklerken
mümkün mü yeniden doğmak
elimde kan izleri

Şubat 1990

hayat bağları

isimlerin tedavülden kalktığı yere gidiyorduk
geçmişten ve şimdiki zamandan herkesle
yetersiz kalınan durumlarda
gerçeği biraz süsleriz diye

hissedilmişti birbirimize yakınlığımız
bir sümbül boy vermişti
ölüleri anma gününde
kimi arayacağımızı biliyorduk

alışkanlıklardı bizi gemleyen
günlük ilişkiler, alış verişler
susmalıydık sorulduğunda
bizim olmayan hayatımızdan söz edemezdik

soğumaya terk edilmişti anılar
resimlerde bile ayırmışlardı bizi
paylaşamazdık mutlu anlarınızı
anlatılacak dertlerde vardık
her zaman orada ve dinlemeye hazır

Temmuz 1991

uyanır içimde deli bir sızı

ben her gece tekrarlarken hayat hikâyemi
uyuduğumu sanırlardı günün yorgunluğunda
silinirken aseton kokusu
çocukluk arkadaşlarımın aşka dönüşen bakışlarında

ev kızları bacaklarını traş ederken
benimsedikleri yeni kimlik
ve düşlerinden çıkmayan yüzler
hepimizde aynıydı o mongoloid gülücük

kendimle giriştiğim savaşlarda mağlup
bilirdim ayrıntıların önemsenmeyen ayrıcalığını
orta yaşı geçmenin telaşında
evli ve evhamlı kalacağımı

kurtulmak için sıkıntılarımdan
sokağa baktığımda kendimi gördüm
karardı tekrar ruhum
utanıp kem gözlü olduğuma
başladım yeni bir düşe

Kasım 1991

keşke burada olsaydın

unutulması gereken ve hep unutulacak olan
sıradan bir hayata razı olmalıydım
dokunup karnımın altındaki sezaryen izine
o sisli aynada buldum yüzümü

aslında kimse kimsenin dilinden anlamıyordu
yine de hiç aksamadı yürürken Rosa Luxemburg
titrese de dudakları okurken
harfler dökülüp yitirmedi gizlerini
boşuna çatlamadı ayna, içinde sırla

biz başkalarının hayatlarıyla mutlu olurken
evlenirken amca kızlarıyla teyze oğulları
bir kadın kendini nasıl yakar, buydu sır
aynada, yüzümün kısa hattında toplanırken hikâye
size yakıştırdığım adların en uygununu seçip
bir günü daha öldürdüm

Nisan 1990

Benjamin'in çantası kimde kaldı?

o zamanlar hakikat sözcüğü gündemdeydi
ciddi ve ağırbaşlı olmayı yeğlerdik
hiç görmemişlerdi bizi gülerken
adlarıyla menkul insanlardandık

o zamanlar türkçe konuşulurdu
bilmezdik nasıl bir taşrayı yaşadığımızı
arkası yarın'lardı düşlerin mekânı
şehlaydı kızlarımız, on yedisinde çocuk sahibi
biterdi hayatları tek bir cümle etmeden

o zamanlar dindar olmak modaydı
yemek duası eksik olmazdı sofralardan
bordrolara imza atılırdı, sabah dokuz akşam beş
günyüzüne çıkmamıştı karılarımız
rakı içilirdi radyoda fasıl dinlerken

o zamanlar hayatı önemsemenin acısıyla yaşardık
kimliğimizden henüz koparılmıştı vesikalık
savaş artığıydık, tıbbiyeden terktik
simamıza aşina birine rastlanmamıştı
en son kadın kılığında görmüşlerdi bizi

Ocak 1991

neftî yeşil

hakkınızda biriktirdiğim kanılarımla
tutuşsam, yansam diyorum
tükenmezse beden, kalırsa kül
korkuyorum, yüzümü tekrar çiziyorum

bıçak kında huysuz, dokunulmaz keskin yanına
tıkanıp kaldı tebessüm dudağımda
belleğim yoruldu yinelemekten sözleri
kanım çekildi, nefes nefese kaldım, anlamadınız

uygundu size insanların gizini çözmek
uzundum, bıkkındım, jestlerin ardını göremezdim
kemirilmekten tükenmiş dudağınız
ve ellerinize yapışmış tütün sarısı yeterdi, anlamadım

oysa, uzaklıkları tahmin etseydik aramızdaki
sözlerin alevlenip uçuşacağını
yorumlamak ihtiyacı duymadan kimseyi
sokulup birbirimizin sıcağına, anardık şairi
"olmayacak şey bir insanın bir insanı anlaması"

Ekim 1990

yalan beyan bir hayat

gölge ustası

bir kadın en çok neresinden kanar
hep varmış gibiyken başka bir yere
korksa da ölümü soyuna bulaştırmaktan
ne zaman inkâr eder cinsiyetini

her sabahki yalnızlıktır temizlik
bitmez evin darlığı, duvarlarla sevişilir
batı yakasının hikâyesidir bu
okunur elinden deterjanla ovulmuş bakirelik

"ne çok sevmiştim, ne çok, ne..."
hafta sonlarını, bira ve rutubetle anılan
karbona yenik odaları, taze meni kokan
güvenemedim örneklere
yanlış bir hayata girdim düşlerde

hiçbir şeyi erteleyememenin kederiyle
denedim kendime bakmayı, göremedim
susuz köprüyü, tende kalan iş izlerini
karıştı kömür karası, kil ve ıssızlığa

aile adları hep erildir, dediler
ve yetke her zaman iyidir yetkiden
nesnelere insanlardan çok inanıyorsan
muhbirlere ve şairlere katlanmalısın

katlanamadım
kalakaldım

5.5.1991

enjektör havayla dolduğunda

denizden uzaklaştığımda görürdüm seni
kendi dilimle konuşmayı reddettiğimde
parası ödenmemiş sorumsuzluklarda
haberlerle masalların benzeştiği yerlerde görürdüm

yorgun ve onarılmazdım
iki ucu açık yalnızlıklarda kız çocuğu
uçardım. kanatlarım yoktu. tanımazlardı.
bir ihale aceleciliğinde geçirilirdi aşklar
resimler de değişirdi zamanın harcında

nihayette tarihten çıkıyorduk
inişleri ve virajları olmayan bir kente
kocamandı ve soysuzdu, diyecekler
gözlerinde renkli fotoğraf suretleri
yazmadı anılarını. unutulmak istedi

eceldi gel diye inkâr eden
ellerinde kara bozuk çiller
sevmedi, sevmeyecek insan olanları
çünkü sözdü, hükümsüzdü hattın yanında

yine de iyi biriydi diyecekler, hıncıyla öldü
hecelerini yitirdi, sesi öylece kaldı
baba sözcüğünü oluşturamadı defterde
kendi mi bir başkası mı bilmediği

-sadece bir dipnottu

Haziran 1991

sızıp bedenine bir yağmurla

yazının incelip koptuğu yerler vardı
birbirine iliştirilmeyen anılar
gözlerinde bal rengi, dingin deniz kıyısı
sızıların kendini bilmezliği

sesin eskidiğinde hangi çağdaydın
kırılan zamanı onarmak istediğinde
gecenin içinde cevapsız çığlık
gövdenin umursanmayan düşüşü
yıkılıp giden ben olamadım diye hayıflanmalar

severdin hepimizi, gönlünce önemserdin
film koptu, bitti suda yürüme denemeleri
yoruldun belleğinde taşımaktan bizi
yangın çıkışları aradın

kan beynine sıçramıştı
darbeler, yıkımlar, müdahaleler, yinelenecekler
tükenmişti kardeşini ve sevdiğini yitirenler
"yine de yaşıyoruz birader" diyemezdin
koruyamazdın kendini, geçmişle yittin

Şubat 1992

çapraz ateş

pazartesilerin hafta ortası olduğu zamanlardı
kolumda esaret numaram kazılı
sürüklerdim ardımda gölgemi
yaşlanırken, bozulurken anıların dengesi
kendime kapılıp kaybolurdum

tanık olmaktan kaçınmaktı bu
beyne kaydedilenlerden
yalan beyan bir hayattı
bendim kirli kalma hakkını savunan
ilk kardeş katili, o çiftçi

yakalanmıştım bir dilsizin çenebazlığına
aşk filmleri hep mutlu bitecekti
çıldırmayacaktı deli doktorları
insanlar değişmişti
ben hep aynıydım
polisten korktuğumu saklayamazdım

Eylül 1991

herkes kendine yabancı

sürüldüm, uzaklaştırıldım hayatınızdan
tarihçilerin geçmişte bıraktığı
metruk kadınlardan sayıldım
şerefi servetiyle ölçülen

oysa hile çareydi, fitne sınav
satrycon'da türkçe konuşulmuştu
herkesin bir babası vardı
ve gayri meşru hayatlar hor görülemezdi

sekreterlerin patronlara aşkı
ve insanın terk edilen adı son vermedi sıkıntıma
renk körüydüm, bir tek seni göremedim
yok olmalıydım amfetamin tadında

Kasım 1991

kutsal aile

melekler basit birer haberciyken
çok gençken biz, çok güzel öpebiliyorken
sende iyi insan sureti görmüştüm
sizli-bizli konuşuyorduk
mesafeler trajikleşmiş, kırgınlıklar anlaşılmıştı

öz babalarını sevmeye hazırlanan çocuklar
hatırlayamadılar duvar neredeydi
magripli karısını aldatırken
rembetiko bestecisi hangi roldeydi

televizyon karşısı sessizlikleri
ve komşu çocuğunun ergen bakışları
yıpratamadı hayatı
karı koca kimliklerimizle sokaklara dökülürken
unutamadık ağaçlara kazıdığımız isimleri

çoktandır "hayır!" deme kurslarına gidiyordum
yine de kirleniyordu yatak çarşafları
memnun değildim göbeğinden
ve yerlere dökülen göğüslerimden
yaktım bir sigara daha, elledim geçmişi
yazıldım "anneler savaş istemiyor" örgütüne

Mayıs 1991

ölü ideologlar derneği

söylememişlerdi bize ölümden sonra ne olduğunu
inanmıştık sadece, inandığımıza inanmıştık
sabıka kaydımıza eklenen yeni isimler
ve çocuklukta âmâ olduğumuz sırdı
dağda gerilla, şehirde insandık

atlaslarda kaldı doğum yerlerimiz
sorun yaratılmayacaktı biyografilerde
bir askeri operasyondu hayatımız
uzlaşmalardı kendine uzaklaşmalar

geçmişti son kullanma tarihimiz
anlayamamıştık kendine dokunmanın onuruyla yaşayanları
helga sevişirken gözlerini kapıyordu
katlanıyordu suni denge yeni bunalımlara
gebe kalsak da birilerine, deforme olmayacaktık
ekmekle ölçülüyordu tarih
açık vermişti bilanço
duymazdan geldik

Nisan 1991

koltukaltı hikâyeleri

uzlaşmaz çelişkilerden sözediyorduk
milli meseleden, devrimci ahlaktan
nereden çıktınız karşıma
niçin hatırlattınız dışarıda hayat olduğunu
evet unutamazdık tek şef dönemini, tek ülke sosyalizmini
canımız yanmıştı, nüfus kağıdımızın rengi değişmişti
nereden gördüm koltukaltınızdan göğsünüze uzanan çizgiyi

kalabalıktı otobüs, yaz sıcaktı, nemliydi
kolsuzdu tişörtler, pamukluydu, inceydi
gözüm kaydı, kafam karıştı, arz-talep eğrisi çöktü
uzanıp sarılmak istedim belinize
yapamadım, halkım benden görev bekliyordu

otobüste koltukaltınıza bakılırken kurulan düşler aynıydı
hadi gel, deseniz, kaç kişi arkanızdan gidebilirdi
anlatamazdım belleğime yerleşen görüntüleri
siz kalabalığa karışıp yok olurken
anlatamazdım bende kalan çıplaklığınızı

neyse ki ona rastladım, yapıştım yalnızlığına
yorgundu baba evde, çarşı pazar hesaplarından
yıllardır bilmiyordu portakalın fiyatını
oysa kızın yüzü kezzap, çoktan unutmuştu hayatı

pişmandı sorular sorulduklarına
beş yıllık kalkınma planında sekse özgürlük yoktu
bıkkındık içkonuşmalarda susmaktan
delikti ayakkabı, palto yoktu, elbet kış gelecekti
o zaman hatırlayacaklardı, neden çalışmıyorum

geçiyordu günler aynılıklarına şaşkın
yıldızları izliyorduk geceleri, bir şey değişmiyordu
sığınıp uykuların umarsızlığına
anlatmak istiyorduk kimse dinlemiyordu

kızın hüznü kezzap, nasıl eroin bulacak
benim derdim etin tuzu
yetmiyor dergi kapakları, aralanan koltukaltları
bilmiyorsunuz sokaktaki hayvanlardan olduğumu
derdime çare bulmuyorsunuz

kızın derdi kezzap, kuytu bir yer bulmalı
bırakmalı yüzünü, başka yolu yok
açlık kapıya dayandı, unutulmalı her şey
takınıp yeni kimliklerimizi, doymalıyız
henüz sabaha vakit var
sarılıp uyumalıyız, gün gerçeğe dokunmadan

Temmuz-Ağustos 1990

kokain ve çiçekler

hayatta kalmak isteyenlere uygun bir ölüm
çoğaldı annelerin bakışlarında
benzedi kendini yaralamaktan zevk alanlara
yaşlılığın diliyle konuştu
fazlasıyla şımartılmış o üst dudak
ve esmerlere özgü keskin kokuyla

temiz bir yahudiydi, reddedemezdi dinini
konfeksiyon bedenli, zarif
sevildi iyi evlilik oyunlarında, hunhar bakışlarla
değer buldu sarrafların katında

sabah ayazlarının hazin vardiyeleri anlattı onu
uykusuna doyamamış çocuklar
tarif edildi filbahri çiçekleriyle
uymadı hiçbir tanım endamına

-inceydi, dayanamazdı ayak bilekleri hayatın ağırlığına

Ocak 1992

ilk gece hakkı

bileşik kaplar esasına göre yaşıyoruz
sanki af çıkmasını bekler gibi
düşlüyoruz kronik ve anonim alkolikleri
hani eliza testi pozitif çıkar ya, öyle

mavi ispirtonun sırrına erenler
ve söyleyemeyenler karısının kızlık soyadını
soruyorum size, masum bir merakla:
yağmurda şarkı söylemek yasak mıdır
sevgililer gününde

normal nedir kendinin ötesindekilere
kimde can kulağı vardır
kim dinler babalara gelip sesini unutanı
benim freud'um olur musun desem
kim yanında yer açar

bırakalım evet-hayır oyununu
lanetli şairler ırkı geliyor
gözlere rimel, dudaklara boya
kanatalım ve bir güzel emelim yara yerlerini

sonuçta kızoğlankız ölmek de vardı
padişah macunu, uyarıcı melhemler
kâr etmedi alkol, tütün, kokain
bitmedi karanlığın yırtılışı

Nisan 1991

aids'e şans tanıma

mazbut maceracı mahir'e

işte piyanist yerini aldı
zenci ve tanıdık bir gülümseyişle
"bin cin tonik daha!"
şehrin tepelerinde balyoz sesleri
-evlerimizi yıkan kimler
oy verdiklerimiz

oysa yeniydik, new orleans danslarımızda
hissediyordum usta terzilerin biçtiği kumaşınızı
kanımın son damlasıydı parfümünüz
ışık sızmıyor aramızdan, müzayededeyiz
-akşam kim benimle olacak
kim basacak bildirileri, kim dağıtacak

biliyorum arkadaşımın aşkısınız
bu gece bir yanlışlığım sizin için
alkol yaptı yuvamızı
çocukluğumuzun tavanaralarını hatırladık
-bombalı pankart gibiyiz
kimseye yar olmayacak iplerimiz

birazdan bardaklar toplanacak
alman usulü hesaplar gelecek
kredi kartlarına uzanacak tenli parmaklar
sığacağız bir taksiye, gece tarifesi
diliniz nedense dilimi arayacak
-basılacağız bir örgüt evinde
kamera önünde üç günlük sakal hepimizde

ısınacak içimizde bağırmak tutkusu
bizim olacak şarkılarda sokaklar
"bir şirden, bir de tuzlama, damardan!"
sizi benden soracaklar
-peşmergeler nerede
dağlarda kim hüküm sürer

unutmayın yarın yine aynı güne başlayacağız
sabaha prezervatiflerimizden utanacağız

Mart 1991

daüssıla

27.12.1989

sustum, yağmuru aldım içime
gözlerini bıraktığım yerde buldum
sildim yeniden tarihimi
terkettiğim sokaklardan kazındı adım
evde sadece birkaç iz var benden
zamanla uçuşacak
kaybolacak kokumla birlikte

ben de unutacağım her şeyi
önce evi, sonra sokakları ve İstanbul'u
biliyorum, bir tek sen kalacaksın
çünkü gözlerini yanıma aldım

12.1.1990 / ayrı düştük filmlerdeki gibi

sanki her şey birbirine bağlı
ufak ufak zehirlenmemizin sonucu
buralardan gitme arzusu
biliyorum kalırsam tifo, dizanteri
kalırsam kangren ilişkiler

yeni bir şeyler olacak hayatımda
sesimde yurtsuz bir aksan
beynimin kenarlarında büyüyen bir gül
sana şarkı sözleri yazacağım
ucuzlatacağım hayatı
nasılsa aramıza dağlar girdi

solacak simam bakışlarında
zamanla sen de değişeceksin
anlamı bu yaşamın, ayrılığın
ödeyecek bedelim var
yitecek varolma tutkum

21.1.1990

saçlarını beyazlattım
sırtına ağır bir yük verdim
sevgimin ıssızlığında
zayıflattım seni ben

gidilecek çok yol vardı
çok kavşak
bana saptın, ben kazandım
zamanı ve yalnızlığı
sana bıraktım

şimdi sigaralarını say
göğsüne yerleşen sancıyı
yüreğini ferah tut
beni sana soracaklar
"gitti" de "gelmez bir daha
hazan boy verdi hayatında
yeni bir güne başlayacak"

elbette unutacak onlar da
bir sende yaşayacağım
pis bir sırt ağrısı gibi, yapışkan
gözüne uyku girmeyecek
kolay kolay gülemeyeceksin

ben yeni bir güne başladım
sen, yazık, orada kaldın

24.1.1990 / bir gün geleceksin

acılara hazırlamalıydım kendimi, yenilgilere
oysa sana hazırlıyorum, gelişine
bu pis ve sinsi yağmur dinecek
hava ferah bir mavi bulacak kendine
günler daha uzun, geceler hiç olmayacak
bu bekleyiş bitecek

bir gün geleceksin biliyorum
yürürken amaçsız sokaklarda
karlar erir, nehirler hareketlenirken
üşürken ben, ısıtmak için
anlatacak çok şey olduğunda
geleceksin, ben istedim diye

çoktandır beklemiş olacağım
çiçekler ve masa yorgun
ben her türlü sürprize hazır
geç vakit, uyku gözlerime yerleşirken
haber vermeden geleceksin
bir transit trenle geçip gideceksin

bir ben bileceğim
son kompartımanda olduğunu
uykuya çekileceğim huzurlu
düşümde ben de trenle olacağım
karanlığın içinde süzülürken
sana seni anlatacağım

6.3.1990

uyurdun, dingin su sesinde
öperdim göz kapaklarından
bir sokak ışığı usulca dokunurdu sana
martıları duyardın
bazen yitik bir gemici
çokluk kentli bir serseri
sonra konuşurdun uykunda
günün sızısını anlatırdın

omuzunda hep ağırlığı vardı günün
sabahın aceleci kalabalığını
yorucu sigaralarını kuşluk vaktinin
ikindi çayı içemeyenlerin mahzunluğunu
yorgun filelerini taşırdın akşamın
zamana karşı duyarlı bir dal gibi
eğilir, bel verirdi sırtın
ağrılara sığınır hatırlatırdı kendini

gözlerinin rengini sorarlardı
yanlış cevaplar verirdin
bedenin sence yok hükmündeydi
güzelliğini umursamaz, savurur geçerdin
oysa sende hiç keşfedilmemiş ormanlar
ve bembeyaz bir ufkun rahatlığı vardı
unuturdum ellerinde belirsiz yarınımı

üşürdün, soğuk teninde boşluklar yaratırdı
ısınırdım seninle, büzülürken biz iki ten içiçe
avuturdu beni ayaklarının sonsuz serinliği
sende kaybolup bir daha görünmemek isterdim

sorardın, zorlardın hayatın anlamsız şakaklarını
uzun monologlarda yaşamalıydın, susardın
kimse kimseyi anlamazdı, anlatamazdın
derin nefeslerinde sigaranın
yol bulup ulaşırdı bana sorular
konuşma özürlüydüm, cevaplayamazdım

bir dizede anlatılabilirdi hayatımız
ama bir türlü o şiiri bulamamıştık

22 Aralık 1989 - 15 Haziran 1992 ***Köln***

KONFORMİST

konformist, 7

"hep aynı şey, aynı şey, aynı"

persona non grata, 10
hayat bağları, 12
uyanır içimde deli bir sızı, 14
keşke burada olsaydın, 16
Benjamin'in çantası kimde kaldı?, 18
neftî yeşil, 20

yalan beyan bir hayat

gölge ustası, 24
enjektör havayla dolduğunda, 26
sızıp bedenine bir yağmurla, 28
çapraz ateş, 30
herkes kendine yabancı, 31
kutsal aile, 32
ölü ideologlar derneği, 34
koltukaltı hikâyeleri, 36
kokain ve çiçekler, 39
ilk gece hakkı, 40
AIDS'e şans tanıma, 42

daüssıla

27.12.1989, 46
12.1.1990 / ayrı düştük filmlerdeki gibi, 47
21.1.1990, 48
24.1.1990 / bir gün geleceksin, 50
6.3.1990, 52

METİN CELÂL

konformist

Kendimle giriştiğim savaşlarda mağlup
bilirdim ayrıntıların önemsenmeyen ayrıcalığını
orta yaşı geçmenin telaşında
evli ve evhamlı kalacağımı

kurtulmak için sıkıntılarımdan
sokağa baktığımda kendimi gördüm
karardı tekrar ruhum
utanıp kem gözlü olduğuma
başladım yeni bir düşe

KORSAN

ŞİİRLER